

CỤ ÔNG 92 TUỔI SẴN SÓC VỢ TAI BIẾN TRONG NURSING HOME SUỐT 28 NĂM TỪ VIỆT NAM SANG ĐẾN MỸ

GARDEN GROVE - “Sống mạnh giỏi cũng vợ chồng mà đau ốm cũng còn tình nghĩa vợ chồng chứ! Mặc dù không gần gũi nhau, nhưng tình thương vẫn phải giữ, chứ đâu có lúc nào phai lợt được.”

Câu nói mộc mạc, chân chất đó chính là của một người đàn ông đã ngoài 90 tuổi, người suốt 28 năm qua miệt mài chăm sóc cho người vợ 80 tuổi bị tai biến mạch máu não, hiện đang nằm tại viện an dưỡng Garden Park.

Ông tên là Bùi Văn Truyền (Bùi Truyền), sinh năm 1920, tức năm nay ông đã 92 tuổi, hiện đang sống tại thành phố Garden Grove, Orange County. Vợ ông là bà Đoàn Thị Cảnh, 80 tuổi, bị “đứt mạch máu não từ năm 1984, lúc còn ở Bến Tre.”

Điều đáng nói hơn nữa là bà ngã bệnh ngay khi ông vừa trở về nhà chẳng bao lâu sau gần 9 năm bị “giam trong xà lim ở Bến Tre” vì “tội” làm xã trưởng 17 năm ở xã An Hội, tỉnh lỵ Bến Tre trước năm 1975.

Hình ảnh người đàn ông nhỏ nhắn, lúc nào cũng sẵn sàng nở nụ cười, hằng ngày đều đặn vào thăm vợ đang nằm tại nhà an dưỡng Garden Park, lau mặt, bóp tay bóp chân, hút đàm, chặm nước dãi, và ngồi lặng lẽ bên cạnh người vợ hàng tiếng đồng hồ, đã trở nên khá quen thuộc với nhân viên viện an dưỡng lẫn những người thăm nuôi người bệnh tại đó.

Ông Na Nguyễn, giám đốc điều hành chương trình chăm sóc người lớn tuổi Việt Nam của viện an dưỡng Garden Park, nói ngay với phóng viên Người Việt không cần đắn đo khi nghe nhắc đến tên ông Bùi Truyền:

- Ông đó là nhất ở đây đó. Ông chín mươi mấy tuổi rồi mà ngày nào cũng như ngày nào đều vô chăm sóc vợ, không sót một ngày nào.

Vừa cầm ống hút đàm cho vợ một cách thành thục, ông Truyền vừa nói:

- Những chuyện này mình làm được, nên không cần nhờ đến y tá. Hồi bà chưa vào đây, ở nhà cũng tôi làm thôi.

Bà Cảnh vào nằm hẳn ở viện an dưỡng Garden Park này mới hơn một năm, còn hai mươi mấy năm trước đó, một tay ông chăm sóc cho bà ở nhà, từ khi còn ở Việt Nam cho đến lúc qua Mỹ năm 1997, theo diện H.O.

- Tôi lắm cô ơi. Tôi thấy bà nay nằm yếu lắm rồi, nhưng mình biết làm sao bây giờ đây! Số trời đã định rồi, tới đâu hay tới đó.

Ông nói khi đưa tay chải những sợi tóc bạc của vợ, rồi lấy tay vuốt nhẹ lên trán, lên má người vợ đang nằm yên trên giường bệnh.

Dù không nói được, nhưng đôi mắt khi thiêm thiếp, khi như mở lớn hướng về phía chồng của bà Cảnh cho thấy bà nghe hết, và cảm nhận được hết những gì ông dành cho bà, từ mấy mươi năm nay. Một điều gì đó đầm ấm và gần bó, quyến luyến đến lạ lùng khi ông ngồi nắm lấy tay bà xoa nhẹ, bóp nhẹ, và bà cũng bóp nhẹ lấy tay ông.

- Bà cho người ta mượn tiền làm lò kẹo. Đến lúc đòi, họ không trả mà còn nói 'xóc hông' nên bà tức lên đứt mạch máu não luôn.

Ông Truyền nhớ lại nguyên nhân khiến vợ ông mang căn bệnh ngặt nghèo từ 28 năm qua.

Theo lời ông Truyền, năm 1984, sau khi bị “đứt mạch máu não,” bà Cảnh nằm hôn mê trong bệnh viện Bến Tre cả tháng, “em vợ và thằng con trai tôi đòi đem bà về nhà để lo hậu sự nhưng tôi nói còn nước còn tát, chừng nào má mày ‘đi’ thì hãy hay.” Suy nghĩ như vậy nên ông Truyền không đồng ý cho bác sĩ rút dây thở của vợ mình. Không biết có phải từ niềm tin của ông không mà sau đó bà Cảnh “hơi tỉnh tỉnh lại, mở mắt được.” Vậy là ông đưa bà lên bệnh viện Chợ Rẫy.

Theo lời ông kể, “Bà còn sống được là nhờ ông Bác Sĩ Đà, người Bắc, mà tôi không có biết họ của ông.” Vì khi cầm tờ giấy bệnh viện không nhận chữa trị trường hợp của bà Cảnh, ông Truyền đứng “rót nước mắt” ngoài bệnh viện. Bác Sĩ Đà tình cờ nhìn thấy tình cảnh đó, đã giúp ông đưa bà vào bệnh viện, sau khi tự nhận “đây là chị của Bác Sĩ Đà.”

6 tháng trong Chợ Rẫy là 6 tháng ông Truyền túc trực chăm sóc cho vợ.

- “Tôi được người ta ‘tuyên dương’ là nuôi bệnh giỏi đó cô, vì bà nằm một chỗ như vậy mà không hề bị lở loét chút nào hết trơn,” ông khoe với nụ cười tươi rói.

Rời bệnh viện, ông tiếp tục để vợ ở lại Sài Gòn thêm 3 tháng để tìm người làm vật lý trị liệu cho bà trước khi đưa lại về Bến Tre.

- “Về nhà, tôi chặt tầm vông để làm chỗ vịn đỡ cho bà tập đi. Tôi tập hoài mà không được.” Ông buồn so.

Dù có 6 người con, nhưng ông Truyền vẫn giành phần chăm sóc cho bà.

- “Tôi nhai cơm đút bà ăn, như đút cho con nít vậy đó cô. Qua đến Mỹ tui cũng còn nhai cơm đút bà ăn mà. Chỉ có vài năm nay, bà không ăn được bằng miệng nữa, phải cho ăn sữa truyền qua bụng, thì tôi cũng gấn ống, gấn đây nhợ làm cho bà được hết.”

Không chỉ vậy, lau mình, làm vệ sinh, thay quần áo, cắt tóc, gội đầu, lăn trở bà qua lại cho không bị hầm để sinh ra lở loét,... tất cả đều tự tay ông.

- “Tự dưng lúc đó mình phải nghĩ ra được cách để làm sao à cô. Tôi đỡ bà lên cho bà dựa vào tôi để tôi lau phía lưng cho bà. Tôi để bà nằm, đầu xích ra khỏi giường rồi kê thau lên gội đầu cho bà. Cái gì tôi cũng làm gọng gàng hết đó cô.” Ông lại cười, mắt nhìn vợ, tay lấy khăn giấy chạm nước dãi cho bà.

- “Làm những việc như vậy có khi nào cảm thấy bó buộc chân tay, quạu quọ, cáu gắt không bác?”

Nghe tôi hỏi, ông lắc đầu quây quạy:

- “Không có đâu. Tôi vui vẻ với bà lắm, không có quạu quọ gì hết. Đừng bao giờ nghĩ đó là gánh nặng cho mình hết cô à. Đừng bao giờ nghĩ vậy.”

Ngồi trầm ngâm một chút, ông bỗng bật cười, nhớ chuyện đời xưa:

- “Hồi nhỏ tôi cũng 'trật búa' lắm, cũng đi chơi tung tăng tung ta khắp nơi hết á.”

- “Vậy chứ khi bác gái còn mạnh khỏe, bác có bỏ bịch tùm lum không?”

Nghe tôi hỏi, ông già cười ngất một cách khoái chí:

- “Nói chuyện ra nghe mắc cười chết đi cô! Đàn ông mà, ai cũng thương vợ thương con, nhưng mà làm sao tránh khỏi chuyện đó.”

Ông kể chuyện, lúc đó ông cũng có một “cô bồ.” Ông hẹn bồ đi coi hát mà không biết là vợ “bắt xích lô” đi theo.

- “Khi đến nơi, người ta ngồi chật ních hết rồi, chỉ còn một chỗ bên ngoài cho tôi, còn 'nhỏ' đó ngồi bên trong. Trong lúc 'nhỏ' đó đứng lên để đổi chỗ cho tôi vô trong, 'nó' ra ngoài, thì bà đã đứng ngay đó nói:

- 'Thôi, chỗ nào cũng chỗ, ngồi đại đi chứ đổi làm chi.'” Ông kể và cười như nắc nẻ.

Mấy mươi năm rồi mà khi nhắc lại, gương mặt ông Truyền vẫn còn đầy vẻ ngạc nhiên:

- “Bà không chửi bới, không nói nặng tiếng nào hết nha. Bà chỉ nói 'chuyện tôi nói lâu rồi mà cứ chói, hôm nay tôi bắt tại trận rồi thì không chói nữa hé. Giờ tôi về trước mua trà bánh, lát nữa ông dẫn 'nó' về ăn bánh uống trà rồi mình nói chuyện với nhau ở nhà.’”

Chính từ cách cư xử mà ông Truyền cho rằng “không làm xấu mặt chồng ngoài đường” mà khi về đến nhà, dù bị bà vợ “tát cho hai cái tát vô mặt” ông cũng “nhịn luôn. Mình lỗi thì mình chịu chứ đâu có dám làm hung với vợ con.”

Dù biết rằng đó là lỗi, nhưng “hồi đó tôi bay bướm quá mà. Sau lần đó, tôi cũng lén lén thêm vài vụ khác. Bà bắt gặp, nhưng không bao giờ bà làm xấu chồng ngoài đường, mà chờ về đến nhà mới làm dữ.”

Người đàn ông sống gần hết một thế kỷ cười lớn như che giấu sự “lãng nhãng” một thời của mình. Xong, ông lại ngậm ngùi, xót xa, “Tôi thương con người bà biết điều. Lúc tôi ở tù bà ở nhà lo nuôi con, lo đi thăm nuôi tôi. Tình nghĩa như vậy, lúc bà bệnh hoạn, mình bỏ bà sao đành. Cũng từ khi bà bệnh rồi, thấy bà nằm vậy là khổ quá rồi, mình còn vui sướng gì nữa. Nên chuyện bỏ bịch cũng chấm hết, tôi chỉ dành thời gian lo cho bà.”

Sang Mỹ năm 1997 theo diện H.O, ông Bùi Truyền vẫn tiếp tục công việc chăm sóc tinh thần lẫn thể xác cho người vợ đau ốm của mình, dù “con trai, con dâu cũng có phụ chút chút, bởi đũa nào cũng có công ăn việc làm phải lo.”

Theo ông nói, thời gian trước vợ ông vẫn còn có thể nói chuyện, dù chỉ nói một cách ngọng nghịu, nhưng tay chân bà dùng chính là chân tay của ông. Bà ngồi, ông nâng đỡ. Bà nằm, ông lăn trở. Bà ăn, ông đút mớm. Bà lên xe, ông ẵm bồng. Cứ vậy, ông dìu bà đi suốt chặng đường hai mươi mấy năm qua.

- “Mặc dù khi bà vô đây nằm thì tôi có khỏe hơn, nhưng mà buồn lắm, bởi khi bà ở nhà thì lúc nào tôi cũng nhìn thấy bà. Bà vô đây, tôi về nhà thấy vắng ngắt.” Ông vừa dứt lời, tôi trông thấy người vợ mở mắt hướng đầu về phía chồng.

Ông Truyền bảo:

- “Bà nghe đó, nghe hết đó. Tội nghiệp lắm. Tôi vô bà mừng, không thấy bà buồn.”

Tôi hỏi:

- “Bằng cách nào bác biết bà vui hay buồn?”

- “Nhìn mắt bà. Có hôm bà nói chuyện nữa, không phải nói thành tiếng mà nhìn môi bà mấp má, tôi đoán được. Có hôm tôi mặc đồ mới, bà nói ‘hôm nay đẹp vậy!’ Nhìn môi bà thì biết.” Ông lại đưa tay vuốt lên tóc vợ một cách triu mến.

Ông Sang Võ, ngoài 80 tuổi, một người “bạn già” của ông Bùi Truyền, nói về bạn mình một cách ngưỡng mộ:

- “Nói về chuyện chăm sóc người bệnh thì ông là đứng nhất. Ông lớn tuổi như vậy mà ông chăm sóc bà một cách tận tình, ai nhìn thấy cũng phải khen hết. Thật tình lắm. Hiếm có người tốt như ông lắm đó. Nếu người ta ở vào hoàn cảnh ông cũng phải buồn chứ, đằng này ông giữ cho tinh thần vui vẻ lắm. Con ông giành làm, ông không cho, ông muốn chính ông săn sóc vợ.”

- “Với bệnh đó nhiều người chăm sóc không kỹ thì khi vô thăm sẽ nghe hôi, thúi, nhưng ông sửa soạn một cách đặc biệt, như người mạnh vậy, không có nghe mùi gì hết. Ông là đệ nhất trong việc chăm sóc vợ bệnh đó!” Ông Sang nói thêm.

Mà đâu phải chỉ chăm lo cho bà như vậy, năm 2006, ông Truyền còn đưa vợ về Việt Nam cho bà được thăm con cháu tại quê nhà.

- “Đưa đi như vậy cực lắm chứ! Nhưng mà phải ráng, phải cho bà về thăm quê hương, thăm con cháu một lần chứ!” Ông cười.

Hỏi ông mơ ước điều gì, ngay lúc này, người đàn ông có giọng nói hiền lành chân chất cười một cách hồn hậu:

- “Giờ tui chỉ ước mong vui vẻ, khỏe mạnh để có thể chăm sóc cho bà thôi, chứ chẳng mong gì nữa.”

Hôm nay ngày Valentine, người ta bán hoa hồng nhiều lắm. Nhưng nghĩa tình này, liệu có ai mua nổi không?

Monday, February 13, 2012 4:51:57 PM - **Ngọc Lan**